RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
27. november 2000 *

I sag T-78/99 (92),

Sonia Marion Elder og **Robert Dale Elder**, Dundee (Det Forenede Kongerige), ved solicitor S. Crosby, rue du Taciturne 42, Bruxelles (Belgien),

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved U. Wölker og X. Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

angående en begæring om fastsættelse af de sagsomkostninger, som sagsøgte skal erstatte sagsøgerne efter Rettens kendelse af 13. oktober 1999 om slettelse af registeret (sag T-78/99, Elder mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne N.J. Forwood og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingerne og parternes påstande

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. april 1999 anlagde sagsøgerne sag, registret som sag T-78/99, med påstand om annullation af Kommissionens stiltiende afslag på sagsøgernes anmodning om aktindsigt i Det Rådgivende Udvalg for Merværdiafgifts mødeprotokoller.

2 Ved skrivelse indgået til Rettens Justitskontor den 6. august 1999 anmodede sagsøgerne om slettelse af sagen med den begrundelse, at formanden for Det Rådgivende Udvalg ved skrivelse af 8. juni 1999 udtrykkeligt havde afvist deres anmodning, og at sagsøgerne havde anlagt sag med påstand om annullation af dette afslag. Denne sag blev registreret som sag T-178/99.

3 Ved kendelse af 13. oktober 1999 blev sag T-78/99 slettet af Rettens register, og Kommissionen blev pålagt at betale sagens omkostninger.

4 Sagsøgerne anmodede ved skrivelse af 16. december 1999 Kommissionen om erstatning af deres omkostninger med et beløb på 260 930 belgiske francs (BEF), herunder dels advokatsalær med 229 730 BEF, dels en forsikringspræmie til en retshjælpsforsikring med 31 200 BEF.

5 Kommissionen accepterede ved skrivelse af 1. marts 2000 at betale sagsøgerne det krævede beløb til advokatsalær, men nægtede at erstatte præmien til retshjælpsforsikringen.

6 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 21. marts 2000 har sagsøgerne i medfør af artikel 92, stk. 1, i Rettens procesreglement krævet sagsomkostningerne fastsat således, at Kommissionen tilpligtes at betale de resterende udgifter, der kan kræves erstattet, nemlig præmien til retshjælpsforsikringen.

7 Kommissionen har den 12. april 2000 fremsat sine bemærkninger til denne begæring og anmodet om, at begæringen ikke tages til følge.

Parternes argumenter

8 Sagsøgerne har gjort gældende, at de udgifter, de har haft til præmien til retshjælpsforsikringen, er udgifter, der kan kræves erstattet i procesreglementets artikel 91, litra b)'s forstand, idet forsikringspolicen var nødvendig for dem, som fysiske personer i beskedne forhold, for at de kunne påbegynde en sag. Under hensyn til, hvad det allerede havde kostet dem at betale salæret til deres egen advokat, skulle de sikre sig mod risikoen for at skulle betale Kommissionens advokatsalær, hvis Kommissionen havde valgt at lade en udenforstående bistå sine ansatte. Sagsøgerne har understreget, at de hellere ville have undladt at anlægge sag ved Retten end at have udsat sig for en sådan risiko.

9 Sagsøgerne har i øvrigt anført, at de udgifter, der kan kræves erstattet ifølge den engelske lov om adgang til domstolsprøvelse, kan omfatte udgifterne til tegning af en forsikringspolice med henblik på at beskytte sig mod risikoen for at blive pålagt omkostningerne i en konkret sag.

10 Kommissionen har indledningsvis gjort gældende, at den af sagsøgerne tegnede forsikringspolice ikke var nødvendig, idet den dækkede risici, som det var overflødigt at sikre sig imod, nemlig Kommissionens insolvens, tildeling af et utilstrækkeligt beløb i erstatning og betaling af en godtgørelse til dommerne (»judges' indemnity«).

11 Hvad angår risikoen for at blive pålagt sagsomkostninger har Kommissionen anført, at præmie til en retshjælpsforsikring i princippet ikke kan anses for en del af de udgifter, der kan kræves erstattet. I øvrigt har Kommissionen indtil nu sædvanligvis undladt at anvende eksterne advokater i sager, hvori modparten er enkeltpersoner, når disse ikke syntes at have midler til at dække yderligere omkostninger. Kommissionen vil dog for fremtiden kunne reagere anderledes, såfremt det må antages, at der er tegnet en forsikring.

12 Under alle omstændigheder har en retshjælpsforsikring ifølge Kommissionen ikke været nødvendig i denne sag. Det har fra sagsanlægget været tydeligt, at sagen ikke ville blive ført til ende, idet en skrivelse fra Kommissionens generalsekretær, som blev meddelt sagsøgerne den 3. marts 1999, oplyste sagsøgerne om, at det stiltiende afslag ville blive efterfulgt af en formel afgørelse.

Rettens bemærkninger

13 Indledningsvis bemærkes, at tvisten mellem parterne alene vedrører sagsøgernes udgifter til en præmie til retshjælpsforsikring og ikke de andre udgifter, som sagsøgerne har afholdt i forbindelse med sagen, og som Kommissionen har accepteret at erstatte. Retten skal således kun træffe afgørelse vedrørende begæringen om erstatning af udgifter på 31 200 BEF til betalingen for den nævnte forsikringspræmie.

14 I medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 1, træffer Retten, såfremt der opstår tvist om, hvilke udgifter der kan kræves erstattet, efter begæring af en part og efter at have hørt den anden part ved kendelse endelig afgørelse herom.

15 Ifølge procesreglementets artikel 91, litra b), kan »følgende udgifter [...] kræves erstattet [...] nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling, især rejse- og opholdsudgifter og vederlag til befuldmægtigede, rådgivere eller advokater«.

16 Det følger af denne bestemmelse, at de udgifter, der kan kræves erstattet, er begrænset til udgifter, der dels er afholdt med henblik på sagens behandling for Retten, og dels har været nødvendige herfor (Domstolens kendelse af 9.11.1995, sag C-89/85 DEP, Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 14, og Rettens kendelse af 25.6.1998, forenede sager T-177/94 (92), T-377/94 (92) og T-99/95 (92), Altmann m.fl. og Stott mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 299, og II, s. 883, præmis 18).

17 Det fremgår således af retspraksis, at begrebet »nødvendige udgifter« ikke kan dække udgifter, som en part har måttet afholde, og som ikke er direkte forbundet med partens forsvar for Retten, men hidrører fra partens eget valg (jf. i denne retning Rettens kendelse af 22.3.2000, sag T-97/95 (92) II, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 1715, præmis 17).

18 Det følger heraf, at udgifter til betaling af en præmie til en retshjælpsforsikring, selv om de er afholdt med henblik på en sags behandling for Retten, i princippet ikke kan anses for nødvendige udgifter i procesreglementets artikel 91, litra b)'s forstand. Dette kan imidlertid være tilfældet i undtagelsestilfælde, hvor den pågældende part på grundlag af objektive forhold fører bevis for, at parten ikke ville have været i stand til at anlægge sag uden en retshjælpsforsikring, der, i tilfælde af at parten pålægges at betale de af den anden part afholdte udgifter, dækker disse udgifter.

19 Sagsøgerne har i denne sag ikke ført et sådant bevis, men har alene hævdet, at de ikke ville have anlagt sag uden denne forsikring. Da sagsøgerne således ikke på grundlag af objektive forhold har godtgjort, at forsikringsudgifterne har været nødvendige med henblik på sagens anlæg ved Retten, tages deres begæring ikke til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

Begæringen om fastsættelse af sagsomkostninger tages ikke til følge.

Således bestemt i Luxembourg den 27. november 2000.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident